

Het **eerste middel** van de hogere voorziening betreft de door het Gerecht aangenomen uitsluitende bevoegdheid van de Turkse autoriteiten om vast te stellen of de door hen afgegeven en bij de inklaring overgelegde certificaten inzake goederenverkeer A.TR.1 „echt” of „vals”, dan wel „juist” of „onjuist” zijn. Rekwirante meent dat in gevallen waarin er sprake is van toereikende en overeenstemmende objectieve aanknopingspunten voor deelname van de bevoegde douaneautoriteiten van een land van uitvoer aan onregelmatigheden bij het opstellen (afgifte van formulieren, stempels en handtekeningen) van certificaten inzake goederenverkeer alsmede bij de uitklaring van goederen op basis van deze certificaten, de uitsluitende bevoegdheid van de douaneautoriteiten van het land van uitvoer niet langer geldt. Toelichtingen over de certificaten inzake goederenverkeer die nadien door de Turkse autoriteiten zijn gegeven, kunnen niet als geloofwaardig en als enige relevant worden aangemerkt.

Met het **tweede middel** van de hogere voorziening maakt rekwirante bezwaar tegen de opvatting in het bestreden arrest over de omvang van het recht van toegang tot documenten en van de rechten van verdediging van een verzoeker. Het recht van toegang tot documenten moet niet alleen betrekking hebben op documenten die de Commissie na een interne beslissing en volgens haarzelf aan de litigieuze beschikking ten grondslag heeft gelegd. Het recht van toegang tot documenten moet tevens gelden voor andere vertrouwelijke en niet-vertrouwelijke documenten die met het oog op een beoordeling van de feiten voor rekwirantes argumenten feitelijk en rechtens van belang zouden kunnen zijn.

Het **derde middel** van de hogere voorziening is erop gebaseerd dat het Gerecht aan rekwirante de volle bewijslast heeft opgelegd met betrekking tot de omstandigheden die rechtvaardigen dat er sprake is van een „bijzondere situatie” in de zin van artikel 239 van het communautair douanewetboek en artikel 905 van de CDW-uitvoeringsverordening. Rekwirante gaat uit van een omkering van de bewijslast of althans van een verlichte bewijsverplichting. In geen geval draagt rekwirante de bewijslast voor bepaalde door haar aangevoerde feiten in derde landen (in casu: Turkije), die het beste kunnen en moeten worden onderzocht door de Commissie/OLAF in het kader van de aan deze autoriteiten geboden mogelijkheden. Hetzelfde geldt voor de feiten die op het activiteitengebied en binnen de invloedssfeer van de Europese Commissie liggen.

Als **vierde middel** van de hogere voorziening voert rekwirante aan dat het Gerecht ook met het oog op de aan rekwirante in het arrest opgelegde volle bewijslast, ten onrechte heeft verzuimd de door rekwirante verlangde maatregelen tot organisatie van de procesgang te treffen, met name om de maatregelen van instructie op te leggen. In plaats daarvan zijn de bewijsaanbiedingen als niet ter zake doend afgewezen.

Als **vijfde middel** van de hogere voorziening voert rekwirante aan dat het Gerecht alle door rekwirante overgelegde documenten en aangevoerde feiten en aanwijzingen die voor deelname van de Turkse autoriteiten aan de (gesteld) „valse” (maar in werkelijkheid „onjuiste”) A.TR.1-certificaten, rechtens onjuist heeft uitgelegd en gekwalificeerd. Het Gerecht heeft daaruit onjuiste rechtsgevolgen afgeleid. Tevens heeft het Gerecht

wezenlijke feiten in de duidelijke uiteenzetting van rekwirante volledig buiten beschouwing gelaten.

Met het **zesde middel** van de hogere voorziening wordt aangevoerd dat het Gerecht heeft verzuimd het feit dat de Commissie heeft nagelaten het douanecomité/de associatieraad in te schakelen, als onrechtmatig handelen van de Commissie aan te merken.

Het **zevende middel** van de hogere voorziening bestaat erin dat het Gerecht eraan voorbij is gegaan dat rekwirante een rechtmatig belang heeft bij nietigverklaring van het gedeelte van de aangevochten beschikking van de Commissie dat een bepaald A.TR.1-certificaat betreft.

Met het **achtste middel** van de hogere voorziening voert rekwirante aan dat het Gerecht ten onrechte heeft verzuimd een billijkheids- en risicoafweging op basis van het concrete geval te maken. Daardoor is het Gerecht eraan voorbij gegaan dat het, zelfs indien ervan uit wordt gegaan dat de A.TR.1-certificaten vals zijn, gelet op de grove tekortkomingen van de Turkse autoriteiten en de Commissie, met het oog op de verhoudingen tussen marktdeelnemers en overheid onbillijk zou zijn rekwirante als marktdeelnemer schade te laten dragen die zij bij een juiste gang van zaken niet zou hebben geleden.

Als **negende middel** van de hogere voorziening maakt rekwirante er bezwaar tegen dat in het bestreden arrest onder toepassing van artikel 220, lid 2, sub b, van het communautair douanewetboek op basis van de aangevoerde en vastgestelde feiten is ontkend dat de Turkse douaneautoriteiten actief betrokken waren bij de afgifte en het gebruik van de betrokken 32 A.TR.1-certificaten.

(¹) PB C 82, blz. 30

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het hof van beroep te Gent (België) op 19 april 2007 — Strafzaak tegen Lodewijk Gysbrechts en Santurel Inter BVBA

(Zaak C-205/07)

(2007/C 140/23)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van beroep te Gent

Partijen in het hoofdgeding

Lodewijk Gysbrechts en Santurel Inter BVBA

Prejudiciële vraag

Vormt de Belgische wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument een maatregel van gelijke werking zoals verboden bij de artikelen 28-30 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap, in zoverre die nationale wet in artikel 80 §3 een verbod oplegt om gedurende de verplichte verzakingstermijn een voorschot of betaling te eisen van de consument, hetwelk voor gevolg heeft dat de feitelijke invloed van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument niet dezelfde is voor wat betreft het verhandelen van goederen in eigen land in vergelijking met het handel drijven met onderdanen van een andere lidstaat en ontstaat er daardoor een feitelijke belemmering van het vrij verkeer van goederen, beschermd door artikel 23 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap?

Beroep ingesteld op 19 april 2007 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Koninkrijk Spanje

(Zaak C-207/07)

(2007/C 140/24)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: H. Støvlbæk en R. Vidal Puig, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk Spanje

Conclusies

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door bij het enige artikel, lid 1, tweede alinea, van koninklijk wetsdecreet 4/2006 van 24 februari 2006 de Veertiende Functie van de Nationale Commissie voor Energie bedoeld in de elfde aanvullende bepaling, derde deel, punt 1, van wet 34/1998 van 7 oktober 1998 betreffende de sector koolwaterstoffen, aldus te hebben gewijzigd dat voor de verwerving van sommige deelnemingen in ondernemingen die zich bezighouden met bepaalde geregementeerde activiteiten in de energiesector, evenals voor de verwerving van de activa die nodig zijn voor de ontwikkeling van dergelijke activiteiten, de voorafgaande toestemming door de Nationale Commissie voor Energie is vereist, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens de artikelen 56 EG en 43 EG;
- het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Volgens de Spaanse regeling die het voorwerp van het beroep vormt is voor de volgende transacties de voorafgaande toestemming door de Nationale Commissie voor Energie vereist:
  - de verwerving door enig persoon van deelnemingen van meer dan 10 % in het kapitaal of van andere deelnemingen die een aanzienlijke invloed verlenen op een

onderneming die zelf of door middel van andere ondernemingen die tot dezelfde groep behoren, bepaalde activiteiten in de energiesector ontwikkelt;

- de verwerving van de activa die nodig zijn voor de ontwikkeling van dergelijke activiteiten.
2. Volgens de Commissie is de litigieuze regeling om de volgende redenen onverenigbaar met artikel 56 EG:
    - de verwerving van deelnemingen in ondernemingen die activiteiten in de energiesector ontwikkelen of van de activa die nodig zijn voor de verwezenlijking van dergelijke activiteiten, is „kapitaalverkeer” in de zin van artikel 56 EG;
    - het vereiste van voorafgaande toestemming door de Nationale Commissie voor Energie vormt een in beginsel door artikel 56 EG verboden „beperking” van het vrije verkeer van kapitaal, en
    - bovenbedoelde beperking wordt niet gerechtvaardigd op grond van het Verdrag.
  3. Concreet wordt de litigieuze regeling volgens de Commissie om de volgende redenen niet gerechtvaardigd door de doelstelling de zekerheid van de energievoorziening te waarborgen:
    - de betwiste maatregel is geen adequate maatregel om de zekerheid van de energievoorziening te waarborgen, aangezien er andere middelen bestaan die daartoe geschikt zijn;
    - de betwiste maatregel is hoe dan ook onevenredig, omdat de voorafgaande toestemming niet enkel wordt vereist voor bepaalde specifieke handelingen van beheer van de onderneming waarin wordt deelgenomen of van de activa;
    - voor de bevoegdheid van de Nationale Commissie voor Energie om de toestemming te weigeren of daaraan bepaalde voorwaarden te verbinden, gelden geen objectieve en voldoende nauwkeurige criteria die vatbaar zijn voor daadwerkelijke rechterlijke toetsing.

De Commissie is van mening dat de litigieuze regeling eveneens een met artikel 43 EG strijdige beperking van het recht van vestiging vormt, die — om de bovengenoemde redenen in verband met artikel 56 EG — evenmin wordt gerechtvaardigd door de doelstelling van zekerheid van de energievoorziening.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court (Ierland) op 20 april 2007 — The Competition Authority/Beef Industry Development Society Ltd, Barry Brothers (Carrigmore) Meats Ltd

(Zaak C-209/07)

(2007/C 140/25)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Supreme Court